

una reacció, que se busca, pero que no debiera ser así, si se actuara con lealtad y legítimamente. Los rectores se intranquilizaron porque esa información sesgada no era la totalidad de lo que contenía el proyecto de ley de presupuestos aprobado por el pleno del Consell ese mismo viernes, que garantiza los cumplimientos de los acuerdos en materia de inversión y financiación de las universidades, gasto ordinario, y que tranquilizó completamente a los rectores, aunque usted les siga intranquilizando, porque, claro, les ha pillado a pie cambiado.

Muchísimas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Per a formular la pregunta, té la paraula la síndica del Grup Compromís, il·lustre diputada senyora Oltra.

La senyora Oltra Jarque:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyor president, si és vosté tan amable de contestar la següent pregunta: ¿quines mesures adoptarà el Consell per a donar resposta a les reivindicacions formulades per la comunitat educativa, en particular, en les últimes mobilitzacions d'estos dies, i com pensa fomentar el sistema educatiu públic al nostre territori?

Moltes gràcies.

La senyora presidenta:

Per a contestar, té la paraula el president del Consell.

El senyor president del Consell:

Gracias, señora presidenta.

Señorías.

Señora portavoz, el gobierno de La Generalitat lleva muchos años invirtiendo en educación. Es el periodo en donde más inversión y gasto se ha hecho en educación pública en nuestra comunidad en toda la historia. Se ha renovado la práctica totalidad de la red.

El plan que pusimos en marcha en el año 1996, que era el mapa escolar, está incluso superado, con nuevas expectativas de construcción y renovación de la red de institutos y colegios. Y además, si Dios quiere, a finales de este mismo año tendré la oportunidad de inaugurar el centro educativo número 300, nuevo, desde que soy presidente de La Generalitat.

Por lo tanto, el esfuerzo innegable del gobierno de La Generalitat por la educación pública es evidente sobre la base de los datos objetivos. Otra cosa es que ustedes utilicen alguna frase o eslogan para intentar criticar el esfuerzo inmenso que ha hecho este gobierno por la educación pública.

Si ustedes quieren seguir planteando –y lo he vivido más de una vez aquí– la educación pública como un campo de batalla dialéctica, demagógica, dogmática, no nos van a encontrar. Lo siento por ustedes. Vamos a seguir trabajando por la educación pública, como lo hemos hecho durante estos años; vamos a seguir invirtiendo en colegios e institutos; vamos a seguir mejorando la dotación presupuestaria para las nóminas de nuestros profesores y de nuestros maestros; vamos a seguir cumpliendo con nuestros compromisos; vamos a seguir aplicando las leyes generales de nuestro país y también las propuestas que ponemos en marcha para mejorar el sistema educativo de nuestra comunidad.

De todas las comunidades autónomas del porte de la Comunidad Valenciana, somos la que tenemos una red

pública de colegios más importante. Fíjese que en el caso de Cataluña, está prácticamente al 50%. En el caso de Madrid, está al 40%. Y en el caso de la Comunidad Valenciana, la relación es de cada diez centros educativos, siete pertenecen totalmente a la red pública de colegios e institutos en nuestra comunidad.

Tenemos una red pública potente. Es, además, uno de nuestros buques insignia de la modernidad, de la integración y de la formación de nuestros jóvenes. Y si la izquierda quiere seguir planteando la educación pública como un campo de batalla, nunca encontrará a aquellos que han hecho el mayor esfuerzo en inversión y gasto por la educación pública.

Porque la educación pública se defiende todos los días invirtiendo y mejorando las condiciones de estudio de nuestros jóvenes y la preparación y formación para el día de mañana. Miles, y miles y miles de jóvenes están todos los días en las aulas de primaria, de secundaria, de bachillerato, de formación profesional y de universidades de nuestra comunidad. A ellos nos debemos, a sus familias y a los profesores y a los maestros, y no a un debate que lo único que pretende es seguir haciendo de la educación pública un coto cerrado de ustedes, y la educación pública es de todos los valencianos.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Per al torn de rèplica, senyora Oltra.

La senyora Oltra Jarque:

Gràcies, senyora presidenta.

Mire, senyor Camps, jo crec que Déu vol. Els que no volen són vostés. I no li revele res nou si li dic que la comunitat educativa està mobilitzada en el carrer i en els centres en contra de la seua política educativa. No li revele res nou, encara que vosté no m'ha contestat a la meua pregunta i no m'ha parlat d'això.

I no som nosaltres, és la comunitat educativa. I estan en el carrer després que la secretària autonòmica demostrara, reunió rere reunió, la seua incapacitat per a negociar, i després que el senyor conseller es negue a asseure's amb els agents socials per a negociar una eixida.

Sap vosté que el senyor conseller no acudix a les reunions de les meses sectorials? Sap vosté que el senyor conseller i la senyora secretària d'Educació s'han negat a reunir-se amb la Federació de Pares i Mares d'Alumnes? Bé, què li estic dient? Clar que ho sap, si és vosté qui alena esta política, és vosté el qui dóna el vistiplau. Només parla vosté amb aquells que l'adulen, i els que no, no tenen lloc en la seua agenda.

Sàpia que les reivindicacions... Cal dir clar i alt que el nostre ensenyament públic es manté en uns nivells de qualitat i dignitat gràcies a l'esforç personal i econòmic de directors de centres, docents, estudiants i pares i mares, gràcies als quals la Comunitat Valenciana encara disposa d'una estructura educativa que és recuperable, recuperable, és clar, si canviem de govern.

Però, pel contrari, la seua política educativa s'ha caracteritzat sistemàticament per imposicions unilaterals, modificacions no pactades de les condicions laborals del professorat, incompliment d'acords i la retallada en la negociació col·lectiva i, a més, la ingerència en la democràcia dels centres.

La concertació dels batxillerats, la imposició del decret de drets i deures de l'alumnat, l'Educació per la Ciutadania en anglés, el pla Èxit, la no-renovació de directors per motius

ideològics, l'impagament de l'augment acordat dels càrrecs directius i els triennis del professorat interí, la imposició dels currículums, la retallada d'hores d'algunes assignatures, etcètera, etcètera, i la ingerència de grups de pressió econòmics i religiosos han fet que la comunitat mostre el seu rebuig i vosté tinga ara la comunitat educativa en el carrer.

Ha empitjorat encara més en este curs la nostra educació. Se sumen els problemes endèmics. 1.300 barracons, que encara que vostés els pinten de colors, barracons es queden. Ahí estan 25.000 estudiants, que sembla ser que no són la seua prioritat. Massificació de centres, manca de millora del professorat interí, manca d'estabilitat de les plantilles –les substitucions apleguen tard–, manca d'oferta educativa en valencià –els nostres estudiants no poden acabar els seus estudis en valencià–, manca de personal docent –huit de cada deu col·legis hui en un diari–, manca de professorat especialista en llengües estrangeres, inexistència de la xarxa de zero a tres anys, manca de gratuïtat dels llibres de text, manca de beques de menjador i de transport, fracàs escolar del 40%, dels més alts d'Espanya... No som exemple, senyor president. Este és el panorama dels nostres fills i filles, aquells que vosté diu defensar.

Novament tenim una comunitat de dos velocitats. El panorama conviu, este panorama que li descriu, amb projectes emblemàtics i caríssims. Centres amb sobre costos innecessaris, clavats en el forat negre de CIEGSA, per a mostrar a la galeria, i al costat barracons. Manca de professors en anglés, i al costat Educació per a la Ciutadania. Ofegament de les universitat, i al costat la VIU. Diners per a la concertada i misèria per a la pública. El cel i l'infern. I nosaltres no volem l'infern per als nostres fills.

En definitiva, vosté vol convertir el nostre sistema educatiu públic en residual, en marginal. Aquell que no puga pagar-se l'educació privada, haurà d'anar a la pública, una pública degradada. Això és el que vostés estan fent: una política calculada i classista. No és casualitat.

Per tot això, la indignació s'ha generalitzat en tots els centres docents. La comunitat educativa ha dit prou a estos menyspreus, imposicions, desgavells i ocurrencies del seu govern. I tota la societat valenciana fa un front comú en açò.

Mire, senyor Camps, en estos últims dies, en els ulls dels estudiants que se manifesten en les concentracions, he vist el nostre futur. I, afortunadament, també he vist el futur seu i del seu govern. Baixe vosté del seu Mundo Ilusión, baixe a la terra. Sí, baixe del Mundo Ilusión. Adone's del següent: el seu conseller d'Educació està tocat. (*Veus*) Reaccione abans que vosté s'afone amb el conseller tocat. I per això, si més no, li demane que me conteste només una cosa, senyor Camps: quan pensa vosté cessar el conseller d'Educació, el senyor Font de Mora?

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Per a contestar, té la paraula el president del Consell.

El senyor president del Consell:

Muchas gracias, señora presidenta.

Señorías.

Es una gran persona, es un gran político, es un hombre dialogante, es un hombre de centro, es un hombre decente, es un hombre honesto, es un hombre honrado y es un gran *conseller* Alejandro Font de Mora. (*Aplaudiments*)

Hace diez años, señoría, hace diez años, hace diez años, señoría, yo era *conseller* de Educación, tuve el altísimo

honor de ser *conseller* de Educación, que es una de las cosas más bonitas que se puede ser en esta vida. Creo que después de eso solo ser presidente de La Generalitat, que es la otra cosa que ya no es superada por nada en la vida política de cualquier valenciano.

Pero fui *conseller* de Educación y viví dos años junto a profesores y maestros, haciendo una apuesta por la educación pública de calidad y conseguimos superar incluso las mejores expectativas. Yo recuerdo conversaciones con sindicalistas de buena fe, trabajando codo con codo en la Conselleria de Educación, y nos pusimos una serie de objetivos, que han sido todos absolutamente superados, en gasto, en inversión, en número de alumnos, en número de profesores, en retribuciones, en mejora de las condiciones de los profesores interinos.

Recuerdo que cuando llegamos, los socialistas nos dejaron un montón de profesores que tenían inestabilidad laboral, que además se les contrataba en el mes de septiembre cuando empezaba el curso, unos días antes. Y nosotros pusimos en marcha una gran apuesta por dar estabilidad laboral a los interinos del sistema educativo, porque tuviesen clara su plaza de profesor y de maestro antes de que llegasen los meses del verano, para que hubiese una tranquilidad absoluta en un sistema por el que realmente el Partido Popular ha venido trabajando durante estos años. Y, ¿sabe usted por qué? Porque para nosotros el sistema educativo es una gran oportunidad, es la gran apuesta de cualquier sociedad moderna, porque es la posibilidad de que todos seamos iguales en preparación, en formación y en educación. Y para ustedes es simplemente un campo de batalla.

Esta misma declaración la hice yo hace diez años, hace diez años. Los votos y el apoyo al Partido Popular se han ido incrementando. Los votos y el apoyo a sus partidos han ido decreciendo. ¿Por qué? Porque ustedes no creen en la educación, y los valencianos saben que ustedes no creen en la educación. Los únicos que creemos en la educación pública somos aquellos que desde el Partido Popular hemos invertido y gastado más que nunca en la historia. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Per a formular la següent pregunta, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Morera.

El senyor Morera Català:

Moltes gràcies, senyora presidenta.

Senyor president, mosatros creiem en l'educació. I per això vam estar al costat de la Plataforma per l'ensenyament públic, per a denunciar la deriva dogmàtica, demagògica i de fer de l'ensenyament públic, com han fet vostés, un camp de batalla. Eixa és la realitat.

I la realitat és que vostés només l'encerten quan rectifiquen. Ha rectificat la presidenta de Les Corts, està rectificant el conseller d'Economia en el model de finançament autonòmic.

Però la pregunta és molt clara –diu que ha parlat vosté amb molta gent–: van a rebre vostés la Plataforma per l'ensenyament públic, que agrupa al sector de l'ensenyament públic, més del 70%? Els van a rebre, sí o no? Van a ser dialogants, sí o no? Van a rectificar i van a deixar que l'educació siga un camp de batalla demagògic, com vosté ha dit, i dogmàtic? Rectifiquen, rectifiquen, perquè si no –sap què?–, vostés seran els responsables que els nostres escolars, amb la seua ocurrencia per a burlar l'aplicació d'una assignatura, traguen zero. Van a portar al zero, al suspens al sistema educatiu valencià. Els nostres escolars estan traient,

per culpa de la seua ocurrencia, un zero, un zero del Partit Popular. Rectifiquen, per favor. I demane una explicació clara de si van a rebre o no...

La senyora presidenta:

Muchas gracias, señor Morera.

El senyor Morera Català:

...als professionals, als pares i mares de la... (*La senyora presidenta desconnecta el micròfon*)

La senyora presidenta:

Per a contestar, té la paraula l'honorable conseller d'Educació.

El senyor conseller d'Educació:

Muchas gracias, señora presidenta.

Senyor Morera, mire vosté, els que s'alcen de les meses de negociació són altres; mosatros, no. Els que les abandonen són altres, no mosatros.

En les meses tècniques hi ha una inveterada tradició, perquè es tracten qüestions tècniques i concretes, de presència de càrrecs de la conselleria, però jo li dic que mai este conseller, mai, ha negat la seua disposició a parlar amb qualsevol. Això sí, sense qüestions prèvies; sense qüestions prèvies, sense imposicions i sense amenaces; sense imposicions i sense amenaces. (*Aplaudiments*)

Perquè la tolerància no deu ser patrimoni del Partit Popular. La tolerància deu ser patrimoni de tots i, per tant, quan hi haja una actitud adequada per a que done fruits una reunió, inevitablement, este conseller, que és –com ha dit molt bé el president– centrista, –clar que sí– se centrarà en tot el que s'haja de centrar amb tot el món. S'assentarà, a banda de centrar-se.

Moltes gràcies.

La senyora presidenta:

Per a formular la seua pregunta, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pañella.

El senyor Pañella Alcàcer:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyor president, he sentit les lloances que ha enviat al senyor conseller, segurament, des del seu punt de vista, encertades. Però tot això és relatiu. També he de recordar que Rajoy va dir de Carlos Fabra que era «un ciudadano ejemplar». Per tant, tenim diversitat de criteris a l'hora de valorar, no les persones, –que no vull entrar ahí– sinó que del conseller m'interessa valorar la gestió; la gestió que és l'única cosa que ens interessa valorar.

Senyories. Vosté ha dit també, senyor president, ha parlat d'una batalla demagògica, ha donat moltes dades... Mire, dades –li pregunte– reals, falses o imaginàries? I ho dic basant-me en fets.

Mire, la pregunta que li faig ve en relació amb les xifres que ens va donar la secretària autonòmica en la seua compareixença a la Comissió d'Educació per donar comptes de l'inici de curs. Allí vam sentir també lloances, mèrits dedicats a la gestió del govern del Partit Popular, xifres, moltes xifres que avalaven el gran interès i la màxima dedicació

que vostés tenen en l'educació. Però eixes xifres eren falses perquè ho van demostrar: 75.000 alumnes dividit per 92.000 ordenadors no dona, no dona 8, dona 5,5.

Totes les xifres que vostés mos donen, tenen eixa credibilitat? I a la Conselleria d'Educació, molt d'anglès i poca matemàtica. O és simplement que falsegen directament les dades a l'hora d'il·lustrar...

La senyora presidenta:

Muchas gracias, señor Pañella.

El senyor Pañella Alcàcer:

Moltes gràcies.

La senyora presidenta:

Per a respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Educació.

El senyor conseller d'Educació:

Moltes gràcies, senyora presidenta.

Millor que per a respondre, per a comentar el comentari perquè no he sentit cap pregunta. Ha sigut una interpel·lació una miqueta esotèrica.

Bé, la qüestió és que, com diu el refrany, *obras son amores y no buenas razones*. *Obras son amores* i la ciutadania valenciana té molt clar el que està fent el Partit Popular en matèria educativa. Veu els centres, veu l'augment de professorat, veu la qualitat del sistema educatiu i després va i vota i, per això, este partit, en les darreres eleccions autonòmiques, va ser votat i va tindre la majoria absoluta en tots els seguiments d'edat i en tot el llarg i ample de la Comunitat Valenciana.

Vosté creu que si un dels pilars bàsics i fonamentals de la societat de benestar estiguera com diuen vostés que està, amb eixa visió tan peculiar, si estiguera així la gent tindria en compte el Partit Popular a l'hora de prendre la decisió més important de la democràcia? Evidentment que no.

L'educació, la sanitat, el benestar social, la justícia i altres coses són fonaments de la nostra societat i com estan bé, la societat respon, respon afavorint el Partit Popular en les seues preferències.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora presidenta:

Moltes gràcies.

Proposició no de llei, de tramitació immediata, sobre el tancament de la factoria Altadis a Alacant

La senyora presidenta:

I ara, d'acord amb l'alteració del l'ordre del dia, anem a procedir a efectuar la votació sobre la proposició no de llei de tramitació immediata.

La tienen todos los diputados repartida. Si por parte de alguien se considera que se lea y si no, procedemos a la votación. ¿Procedemos?

Comienza la votación. (*Aplaudiments*) Votos a favor: 87.

Por lo tanto, queda aprobada la proposición no de ley, de tramitación inmediata, sobre el cierre de la factoría de Altadis en Alicante.